

Annie Bacher Christensens 1. maj-tale

Taler

Annie Bacher Christensen
Talsperson for TL Ungdom

Dato

1. maj 2026

Sted

Nørre Voldgade 12, 1358
København.

1 Der er noget særligt over 1. maj om morgenen.

Kaffen er stadig varm.

5 Fanerne er ikke helt foldet ud endnu.

Og alligevel ved man præcis, hvorfor man er her.

Vi er her, fordi ingen mennesker skal stå alene på arbejdsmarkedet.

10

Det handler ikke om nostalgi.

Det er ikke tradition for traditionens skyld.

15 Det handler om troen på, at almindelige mennesker kan skabe et mere værdigt arbejdsliv, når vi står sammen.

Og måske vigtigst af alt:

20 Det handler om, hvilket arbejdsliv vi vil acceptere.

Og hvilket samfund vi vil acceptere.

25 Hvis der er en ting der altid har fyldt noget for mig, igennem hele mit liv, så er det ulighed.

Ikke kun økonomisk ulighed.

Men ulighed i slid.

30

Ulighed i adgang.

Ulighed i tryghed.

35

Ulighed i sundhed.

Ulighed i tid.

40 Ulighed i muligheder.

Det er mere end 10 år siden, at man fjernede fattigdomsgrænsen..

Men det gjorde ikke folk mindre fattige.

45

Det gjorde bare fattigdommen sværere at måle.

Og ja, mange har fået flere penge mellem hænderne.

50 Men priserne er steget. Huslejen er steget. Tempoet er steget.

Krise efter krise efter krise har ramt helt almindelige mennesker.

Så selvom man kan argumentere for, at det går godt i Danmark, så har vi ikke
55 afskaffet uligheden.

Vi har bare gjort den sværere at få øje på.

60 Vi har skubbet den væk fra hovedstaden ved at gøre det umuligt for almindelige mennesker at bo her.

Vi har skubbet den væk fra debatprogrammerne og ind i kommentarfelterne.

65

Ude af øje. Ude af sind. Eller hvad?

70 Da jeg var barn, blev jeg lagt i seng om aftenen.

Så tog min mor arbejdstøjet på, og gik ud ad døren.

Hun var udekørende SOSU'er på Lolland.

75

Når hun kom hjem, gik jeg i skole.

Jeg lærte om kommatering, Pythagoras og verdenshjørner.

80 Så kom jeg hjem.

Så var der aftensmad.

Så var der lektier.

85

Så var der endnu en nattevagt.

Hun kørte ud til mennesker, som systemet sjældent ser.

90 Ind i stuer, hvor fjernsynet stod tændt for selskabets skyld.

Ind i hjem, hvor ensomheden sad tungere end møblerne.

Ind i virkeligheder, som aldrig bliver til debatindlæg eller ministertaler.

95

Hun var hænderne, der løftede.

Ryggen, der bar.

100 Stemmen, der trøstede.

I Danmark er der en lidt ærgelig tendens..

Man hører den i debatter på TV

105

Man ser den på kommentarsporene på Facebook.

Strukturelle problemer bliver gjort til individuelle problemer.

110

Hvis du er stresset, skal du lave noget mindfulness.

Hvis du er arbejdsløs, skal du være mere fleksibel.

115 Hvis du er nedslidt, skal du tage dig sammen og træne noget mere.

Men når strukturelle forskelle bliver forklaret som individuelle fejl eller mangler, så flytter vi ansvaret væk fra systemet - og over på dem, der allerede bærer mest. Dem der har mindst.

120

Jeg kender til problematikken indenfra.

For da jeg - som ung kvinde med en mellemlang videregående uddannelse og et postnummer i Gentofte - fik ondt i ryggen, blev jeg sendt på privathospital.

125

Da min mor - enlig mor til tre, tidligere SOSU-hjælper og bosat på Lolland - fik ondt i ryggen, blev hun sendt til arbejdspsykolog.

130

Det havde intet med symptomer at gøre.

Det handlede om adgang.

135

Om klasse.

Om arbejdsmarkedstilknytning.

140 Om hvilke mennesker systemet instinktivt tror på.

Min mor har givet sin krop til velfærdsstaten.

Og som tak er hun alt for ofte blevet behandlet som en andenrangsborger.

145

Det er en titel, hun næsten kan vænne sig til.

For fra i dag - 1. maj 2026 - kan hun kalde sig førtidspensionist.

150

Det er mennesker som min mor, jeg tænker på, når jeg bliver spurgt, hvorfor jeg gider engagere mig i noget så "kedeligt" og "gammeldags" som en fagforening.

For jeg tror, de fleste af os har sådan et menneske i vores liv.

155

Et menneske, der kæmper.

Fysisk eller mentalt.

160

Et menneske, der ikke kan finde fodfæste.

Et menneske, der står udenfor fællesskabet.

Den her dag er også for dem.

165

Uanset hvilken tilknytning de har til arbejdsmarkedet.

Vi kæmper, når andre ikke har kræfterne til det.

170

Det er vores ansvar.

Og vores forpligtelse.

Jeg står her i dag som talsperson for TL Ungdom.

175

Jeg er en del af en generation, der fik at vide, at vi kunne blive lige præcis dét, vi ville - hvis bare vi arbejdede hårdt nok.

180

Men jeg er også en del af en generation, der voksede op med finanskriser, klimakriser, boligkriser, corona, krig i Europa, inflation, mistro, usikkerhed og et arbejdsmarked, hvor man skal være passioneret, effektiv og omstillingsparat - helst samtidig.

Da jeg var i min sidste praktik før endt uddannelse, fik jeg at vide at

185

“Du skal ikke tage det første og det bedste.” “Der bliver rift om dig.”

Men her står jeg så.

190

Det er et år siden, jeg blev færdiguddannet, og jeg er... arbejdsløs.

195

Og regeringens smarte reform, der forkortede dagpengeperioden fra to år til ét - på den halve sats vel at mærke - ånder mig i nakken.

For mine dagpenge løber snart ud.

200

Og hvad gør man så?

Jeg kan fortælle jer, hvad man får at vide, at man skal.

205

Man skal tage sig sammen.

Tage ansvar for eget liv.

Søge bredere.

210

Være mere fleksibel.

Men her er en lille finurlig historie.

215

Jeg var for nylig til jobsamtale.

Det gik godt.

De sagde, at jeg var skide dygtig.

220

Men de ville ikke tilbyde mig jobbet.

Begrundelsen var, at jeg skulle sigte højere.

At det var “uambitiøst” af mig at have søgt stillingen.

Jobbet var på Christiansborg.

230 Samme sted, som har travlt med at fortælle unge mennesker, at vi skal hurtigere igennem uddannelse og hurtigere ud på arbejdsmarkedet for at stå ved samlebåndet og samle ind til kirgskassen.

Så nu spørger jeg bare jer herinde:

235

Hvad fanden er det egentlig, vi skal gøre?

For jeg må indrømme, at jeg mister lidt modet, når jeg kigger ud ad vinduet og ser et samfund, hvor trygheden bliver mindre.

240

Hvor uligheden vokser.

Hvor tempoet bliver højere.

245 Hvor pensionen bliver fjernere.

Det kræver mod at sige højt, at noget ikke er holdbart.

Men i dag føler jeg mig modig.

250

For vi skal ikke acceptere, at nogle menneskers kroppe bliver brugt hurtigere op end andres.

Vi skal ikke acceptere, at postnummer afgør kvaliteten af velfærd.

255

260 Vi skal ikke acceptere, at unge mennesker bliver mødt med krav om fart - men uden løfter om tryghed.

Det værste, vi kan gøre, er at acceptere status quo, bare fordi “sådan har det altid været”.

265

Vi ville aldrig acceptere, at man stoppede med at udvikle ny medicin, ny teknologi eller nye løsninger, fordi “nu er det godt nok”.

270

Så hvorfor skulle vi acceptere det, når det gælder vores arbejdsmarked og vores velfærdssamfund?

Det skal vi ikke.

275

Derfor håber jeg, at hvis der er noget, I tager med jer hjem i dag, så er det det her:

Solidaritet er ikke gammeldags.

280

Solidaritet er det eneste, der nogensinde har gjort samfund mere retfærdige.

Det er solidaritet, der minder os om, at mennesker ikke er problemer, der skal optimeres væk.

285

Vi er mennesker.

Med kroppe.

Med grænser.

290

Med værdighed.

Og et samfund skal måles på, hvordan det behandler dem, der bærer det.

295

Derfor er jeg også glad for, at I har lyst til at lytte til én som mig.

For min generation er lille.

Vi fylder ikke meget i meningsmålingerne.

300

Og vores stemmer fylder ikke nødvendigvis meget i spalterne.

Så når I går hjem senere i dag - hjem til jeres familier, arbejdspladser, foreninger

og kolleger - så håber jeg, I vil tænke på os.

305

På jeres børn og børnebørn.

Jeg håber, I vil drømme stort på vores - og deres vegne.

310 Og jeg håber at I vil kæmpe med næb og klør for, at de drømme kan blive til virkelighed.

Så lad os stå sammen og holde fast i fællesskabet.

315 Lad os holde fast i retten til et værdigt arbejdsliv.

Og lad os holde fast i solidariteten.

For alt det lort, vi brokker os over i dag - det er noget, mennesker har skabt.

320

Og derfor er det også noget, mennesker kan forandre.

Rigtig god 1. maj.

325

Kilde

Manuskript modtaget fra taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

330

Tags

1. maj-tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/annie-bacher-christensens-1-maj-tale-2026>

335

340